

Arrest

nr. 66 397 van 9 september 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar advocaat S. BUYSSE, en haar advocaat M. FALLON-KUND, loco advocaat E. VINOIS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 19 mei 1967 in het Tsjetsjeense dorp Assinskaya/Assinovsk.

Omwille van de oorlog vertrok u in 1994 samen met uw familie naar buurrepubliek Ingoesjetië, waar u op verschillende plaatsen verbleef.

In 1997 keerde u naar uw geboortedorp terug.

Bij het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog, in 1999, diende u opnieuw tijdelijk te verhuizen, maar na 9 maanden kon u definitief naar Assinovsk terugkeren.

Uw problemen begonnen nadat uw neef, de zoon van uw zus, R. I. (...), u op een avond in december 2008 plots opzocht om te informeren naar zijn ouders.

Zijn ouders hadden Tsjetsjenië verlaten in 2003 omdat R. I. (...) zich aangesloten had bij de rebellen en zij hierdoor problemen kregen met de autoriteiten. Sindsdien verblijven ze in België. U beloofde hem contact op te nemen met zijn ouders en hij zou u later zelf opnieuw komen opzoeken. Toen u vervolgens naar uw zus belde, vroeg ze u om R. I. (...) te overhalen naar België te komen, wat u ook beloofde te doen.

Op een nacht in augustus 2009 kwam R. I. (...) zoals beloofd opnieuw naar u toe.

U vertelde hem dat zijn moeder ziek was en ze hem smeekte om bij haar te komen.

R. I. (...) was bereid naar België te komen, maar beschikte hiervoor niet over de nodige documenten. Daarom beloofde u hem een smokkelaar te zoeken die hem naar België zou brengen. R. I. (...) ging akkoord en beloofde u later opnieuw op te zoeken om te zien of u hierin geslaagd was.

De avond na deze tweede ontmoeting vielen militairen uw huis binnen en namen u mee naar de ROVD van Atchoi-Martan. Daar werd u ondervraagd en uitgelachen. Men stelde u vragen over wie bij u was langs geweest alsook over uw neef R. I. (...), maar u ontkende alles. De volgende ochtend werd u vrijgelaten na ondertekening van blanco formulieren. Men waarschuwde u in de toekomst geen mensen meer in uw huis toe te laten, zoniet zou u iets ernstigs kunnen overkomen.

Op 10 november 2009 kwam R. I. (...) opnieuw naar uw huis, samen met een tweede man. U legde hem uit dat u een smokkelaar had gevonden die hem naar het buitenland kon brengen en u deze persoon reeds betaald had. R. I. (...) zei echter dat hij niet onmiddellijk kon vertrekken en hij tijd nodig had om zich klaar te maken. Kort na dit gesprek hoorde u een hondje blaffen. U beseftte dat er iets aan de hand was en vluchtte uw huis uit via de burens. R. I. (...) vertrok via de tuin. U hoorde schoten en durfde niet meer naar uw huis terug te keren. U verstopte zich eerst in de tuin van de burens en ging daarna te voet naar het huis van uw vriendin in het dorp Chimulga. Daar verbleef u tot aan uw vertrek. Van R. I. (...) hoorde u niets meer.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 15 november 2009. Vanuit Chimulga bracht een smokkelaar u met de auto naar elders in Rusland. Daar stapte u over in een andere auto die u naar België bracht. U bereikte België op 19 november 2009.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Enkele maanden na uw aankomst in België vernam u van een vriendin dat er in uw huis in Assinovsk mensen waren langs geweest die alles doorzochten en documenten meenamen.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten nadat u bezoek kreeg van uw neef, die een rebel is.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat u problemen kreeg met de autoriteiten omdat uw neef, R. I. (...), die zich reeds jaren geleden bij de rebellen had aangesloten en nog steeds actief is, u sinds 2008 een aantal keren opzocht.

U slaagde er echter niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit het bestaan en de identiteit van R. I. (...), die volgens u de oorzaak van uw problemen was, blijken.

Voorts gaf u aan dat u na zijn tweede bezoek in augustus 2009 door de politie gearresteerd, ondervraagd en beledigd werd. U kwam de volgende ochtend vrij na ondertekening van blanco formulieren.

Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet zeggen wie op 10 november 2009 uw huis binnenviel op het moment dat uw neef er samen met een andere persoon aanwezig was (CGVS, p. 14). U wist bovendien niet wie deze tweede persoon was (CGVS, p. 16).

Net voor de inval had u uw neef ervan op de hoogte gebracht dat u een smokkelaar gevonden had om hem naar het buitenland te brengen. Uw neef deelde u echter mee dat hij tijd nodig had en niet onmiddellijk kon vertrekken (CGVS, p. 12). U kon opvallend genoeg niet aangeven waarom hij onmogelijk kon vertrekken (CGVS, p. 15-16). U had evenmin enig idee of uw neef vandaag ergens officieel van verdacht of beschuldigd zou worden alsook of hij vandaag door de autoriteiten officieel gezocht zou worden (CGVS, p.16).

Verder vermeldde u dat u voor uw vrijlating bij de ROVD van Atchoi-Martan blanco formulieren diende te ondertekenen. U had opmerkelijk genoeg geen idee waarvoor deze documenten dienden en waarom u ze moest ondertekenen (CGVS, p. 13). U wist tot slot evenmin wie na uw vertrek uit Tsjetsjenië naar uw huis kwam, waarom ze langs kwamen of naar wat ze precies op zoek waren. U kon ook niet zeggen of deze mensen slechts een keer of meerdere keren waren langs geweest (CGVS, p. 15).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Voorts is het opmerkelijk dat u evenmin kon zeggen of u zelf in Tsjetsjenië vandaag ergens van verdacht of beschuldigd zou worden alsook of u er officieel gezocht zou worden (CGVS, p. 17). Gelet op het feit dat u sinds uw aankomst in België nog meermaals contact hebt gehad met uw vriendin in Tsjetsjenië (CGVS, p. 5), kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Tsjetsjenië met de auto naar elders in Rusland was gereisd om vervolgens vanuit die plaats met een tweede auto naar België te komen (CGVS, p. 7).

U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort (CGVS, p. 6) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7-8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, een Belgisch getuigschrift van de identiteit en de geboorte van uw zus en een attest met betrekking tot haar status als vluchteling, een Belgisch getuigschrift van de identiteit en de geboorte van twee van uw andere neven, een attest met betrekking tot de status als vluchteling van uw drie overige neven en twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De overige voorgelegde documenten hebben evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben daar ze

afkomstig zijn uit België en ze louter informatie bevatten met betrekking tot de identiteit en het statuut van uw zus en haar drie overige kinderen.

In het kader van de asielaanvragen van uw zus, S. T. (...) (O.V. 5.458.763), en schoonbroer, M. E. (...) (O.V. 5.458.763), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

De twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten slotte hebben geen betrekking op uw persoon en zijn niet bij machte uw geloofwaardigheid te herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van 2 maart 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beroep werd aangetekend bij verzoekschrift van 31 maart 2011, ingediend door advocaat S. BUYSSE en gekend bij de Raad onder dossiernummer 69 395.

Bij verzoekschrift van 1 april 2011, ingediend door advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS en gekend bij de Raad onder dossiernummer 69 382, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp.

Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 69 395 en 69 382 samengevoegd.

2.2. Om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren vraagt verzoekster, in het verzoekschrift ingediend door advocaat S. BUYSSE, om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) te verwijzen.

Verzoekster kan in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen aangaande een probleem van eenheid van de rechtspraak. Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Wat betreft het verzoekschrift van 31 maart 2011, gekend bij de Raad onder dossiernummer 69 395, stelt de Raad vast dat het beroep onontvankelijk is.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (zie RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekster somt in haar verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan zij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels en over de algemene situatie in Tsjetsjenië, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

Aldus voldoet zij niet aan de voormelde substantiële vereiste en is het enige middel in voormeld verzoekschrift van 31 maart 2011 onontvankelijk.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift van 1 april 2011 ingediend door advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS, gekend bij de Raad onder dossiernummer 69 382, de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van “Audi alteram partem”, recht op verdediging en op rechtspraak.

Zij stelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft op basis van de verslagen van zijn documentatiedienst waarvan de inhoud haar niet voordien werd bekendgemaakt.

Zij voert aan dat het onderzoek dat op inquisitoriale wijze plaatsvindt, enkel aan de commissaris-generaal overgelaten is en de Raad niet over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, dat de inachtneming van bepaalde elementen beperkt is en dat de procedure voor de Raad schriftelijk is.

Verzoekster is van mening dat dit een schending inhoudt van de rechten van de verdediging en vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak naar de commissaris-generaal terug te sturen voor een tegensprekelijk onderzoek, namelijk om haar de mogelijkheid te bieden de inhoud van de verslagen en antwoorddocumenten kennis te nemen zodat zij tegenbewijzen en opmerkingen kan brengen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel van het gezag van gewijsde, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste alinea (sic), 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet),

Verzoekster stelt dat, gelet op de mensenschendingen in Tsjetsjenië die de commissaris-generaal erkent, -de achtergrond van haar individueel asielrelaas-, de aanwezigheid van een individuele vervolging zeer geloofwaardig is.

Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij de zus is van erkend vluchteling S. T. en merkt op aan dat de feiten die tot die erkenning hebben geleid, totaal gelijklopend waren met de feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag.

Verzoekster meent dan ook dat door de erkenning van de status van vluchteling van haar zus, het engagement van haar neef R. I. die actief is bij de rebellenbeweging, bevestigd wordt; ook wordt de familieband tussen haar en haar zus, niet betwist.

Verzoekster voert ook aan dat geen enkele tegenstrijdigheid werd weerhouden in haar relaas zodat een verklaring die niet betwist wordt, als geloofwaardig moet worden aangenomen.

Op de vaststelling dat zij geen document kon voorleggen waaruit het bestaan en de identiteit van haar neef blijkt, antwoordt verzoekster dat haar relaas verbonden is met dit van haar zus waarbij het bestaan van bedoelde neef niet in twijfel werd getrokken.

Aldus begaat de commissaris-generaal volgens haar een manifeste appreciatiefout, schendt hij de motiveringsplicht en schendt hij het gezag van gewijsde, aangezien hij uitgaat van een “*totale foute feitenvinding*”.

Verzoekster wijst er ook op dat een attest vragen tot bewijs van detentie door de ROVD, onredelijk is.

Zij wijst er op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn; zij citeert ook artikel 57/7 van de vreemdelingenwet dat de voorwaarden weergeeft volgens dewelke een erkenning mogelijk is zonder dat bewijsmateriaal bijgebracht wordt.

Zij stelt dat haar relaas gelezen in samenhang met dat van haar zus en schoonbroer, in acht genomen de bekende situatie in Tsjetsjenië geloofwaardig is en aldus geen bewijsstukken nodig zijn.

Zij verwijst naar paragrafen 197, 198, 199 van het “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” en laat gelden dat onjuiste verklaringen op zich niet voldoende zijn om de status te weigeren; zij voert aan dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie te weerhouden zonder rekening te houden met bepaalde van haar verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van haar relaas. Hierdoor wordt, aldus verzoekster, naast de schending van de “*artikelen 197, 198, 199 en 203*”, tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

Verzoekster voert aan, onder verwijzing naar artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en staatlozen, dat een beslissing genomen werd zonder rekening te houden met haar situatie en met de plaatselijke toestand zodat dit artikel geschonden wordt.

Zij verwijst in dit verband naar de algemene toestand in Tsjetsjenië en naar de situatie van alleenstaande vrouwen.

De onwetendheden die haar in de bestreden beslissing ten laste worden gelegd, vinden een verklaring in de algemene toestand in Tsjetsjenië.

Zij verwijst naar twee arresten van de Raad die zij bijbracht na haar verhoor op het Commissariaat-generaal en stelt dat de commissaris-generaal door deze af te wijzen, weer een manifeste appreciatiefout begaat en de motiveringsplicht schendt. Zij verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, evenals een tekst over de positie van de vrouw in de Noordelijke Kaukasus, om aan te tonen dat een vrouw in de context van de Tsjetsjeense samenleving niet geacht wordt om op bepaalde vragen een antwoord te geven.

Op de door de commissaris-generaal aangevoerde onmogelijkheid om illegaal de grens van de Schengenzone te overschrijden, antwoordt verzoekster door te verwijzen naar de corruptie en de vraag te stellen: *“Hoe zouden er anders voor DVZ dagelijks lange rijen ontvluchte personen kunnen staan?”* (zie het verzoekschrift, p. 11). Zij verwijst ook naar een arrest van de Raad dat stelt dat moet vermeden worden dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de asielzoeker dat in de regel een noodzakelijke stap om vast te stellen of hij met reden vervolging vreest, deze vraag op zich zou verduisteren.

Zij verwijst naar het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, meer bepaald naar waar het handelt over het voordeel van de twijfel en de vraag om bewijsstukken en wijst er op dat het objectief risico dient te primeren op de soms onduidelijke verklaringen omtrent bepaalde aspecten van een relaas.

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te vernietigen, in ondergeschikte orde van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

4.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

4.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.4. Wat betreft de ingeroepen schending van het gezag van gewijsde, merkt de Raad op dat de beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, geen rechtsprekende maar een bestuurlijke rechtshandeling is.

Aldus is het gezag van gewijsde niet van toepassing.

Alleen beslissingen van rechtsprekende aard zijn immers bekleed met het gezag van gewijsde (RvS 19 december 2007, nr. 178.051). Aldus kan verzoekster de schending van het gezag van gewijsde hier niet dienstig aanvoeren.

De beslissing waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert, verleent geen rechten aan de asielzoeker en kan aldus op elk ogenblik en zonder opgave van redenen worden ingetrokken.

Geen enkele bepaling en geen enkel beginsel verbiedt de commissaris-generaal om een nieuwe beslissing in dezelfde zaak te steunen op dezelfde gronden.

Waar verzoekster de schending van het principe "Audi alteram partem", van het recht op verdediging en op tegenspraak inroept, stelt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve en dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Voor zover verzoekster de schending van de "artikelen 197, 198, 199 en 203" van het H Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, wijst de Raad er op dat dit handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster daar niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Waar verzoekster erop wijst dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij de zus is van erkend vluchteling S. T. en opmerkt dat aan de feiten die tot die erkenning hebben geleid, totaal gelijklopend waren met de feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag, wijst de commissaris-generaal er in zijn nota van 7 april 2011 terecht op dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht.

Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt inderdaad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen".

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt (RvV, nr. 30.244 van 31 juli 2009).

Zich baseren op de beslissingen inzake verzoeksters zus, kan hieraan niet verhelpen. Opgemerkt wordt ook dat blijkt dat de voorgehouden problemen van verzoekster een aanvang namen in 2009 terwijl bedoelde zus erkend werd in 2005.

Aangaande de ingeroepen afwezigheid van tegenstrijdigheden stelt de commissaris-generaal terecht dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of risico reëel is.

Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken.

Een relaas debiteren dat geen tegenstrijdigheden bevat, volstaat daartoe niet.

De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker zelf. In casu blijft verzoekster in gebreke haar asielrelaas op individuele basis te staven.

Waar verzoekster aanvoert dat het niet mogelijk om een document voor te leggen van een *“totaal illegale detentie”* en verwijst naar artikel 57/7 van de vreemdelingenwet, is het inderdaad zo dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een bewijs kunnen vormen van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De Raad ziet echter niet in hoe verzoekster kan ontheven worden van haar bewijslast, zoals zij lijkt te poneren. Verzoekster heeft immers niet voldaan aan de vereisten vervat in artikel 57/7 ter van de voormelde wet.

Dit artikel bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
 - b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
 - c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
 - d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
 - e) vast is komen te staan dat de verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*
- Zo heeft verzoekster geen enkel bewijsstuk aangebracht die de door haar beschreven problemen bevestigen.

De beweerde schending kan aldus niet worden aangenomen.

Waar verzoekster, onder verwijzing naar de paragrafen 197, 198 en 199 van het Handbook on Procedures, laat gelden dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en heeft de met het verhoor belaste persoon de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren en aanvoert dat de commissaris-generaal in casu een manifeste appreciatiefout begaat door telkens voor haar de meest nadelige interpretatie te kiezen,

De Raad wijst er op dat luidens voormelde paragrafen, deze verklaringen echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak. In voormeld handboek (par. 205) wordt verder trouwens ook vermeld dat de kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de waarheid dient te vertellen.

De bewering van verzoekster dat de commissaris-generaal telkens de meest nadelige interpretatie voor haar weerhoudt, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het asielrelaas, acht de Raad geen dienstig verweer; verzoekster duidt immers niet aan met welke van haar verklaringen geen rekening werd gehouden.

Waar verzoekster onder verwijzing naar artikel 27 van het voormeld Koninklijk Besluit, stelt dat geen rekening werd gehouden met de plaatselijke toestand en haar situatie en in dit verband verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en die van alleenstaande vrouwen aldaar en naar ook twee arresten van de Raad, naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar een tekst over de positie van de vrouw in de Noordelijke Kaukasus, merkt de commissaris-generaal terecht op dat de vrees voor vervolging vooreerst individueel dient te worden beoordeeld.

Verzoekster kan ook niet volstaat om de vastgestelde vaagheden te verklaren door te stellen dat de met het verhoor belaste persoon de plaatselijke toestand en haar situatie niet in acht heeft genomen.

Waar het verzoekschrift melding maakt van de situatie van de alleenstaande vrouw in Tsjetsjenië en verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de tekst over de positie van de vrouw in de Noordelijke Kaukasus, merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal trouwens geen melding heeft gemaakt van dergelijke problemen. Zij steunde haar asielrelaas enkel op de banden met haar neef maar gewaagde niet van problemen wegens het behoren tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen in Tsjetsjenië.

Bovendien wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoekster zou worden vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de

vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke de Staat niet wil of niet kan beschermen, wat in casu niet het geval is.

De Raad wijst er nog op de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

De aangevoerde schending van voormeld artikel 27 wordt niet aangenomen.

Waar verzoekster aangaande de reisroute verwijst naar een arrest van de voormalige Vaste Beroepscommissie herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Van een kandidaat vluchteling wordt ook verwacht dat hij de volledige waarheid vertelt en deze niet beperkt tot bepaalde gedeelten van zijn relaas.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster de motivering aangaande de ongeloofwaardig bevonden reisroute en reisdocumenten, op basis van informatie in het administratief dossier, niet in concreto weerlegt; de retorische vraag (zie haar verzoekschrift, p. 11) is daartoe niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

Verzoekster heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, c. van voormelde wet.

De Raad schaaft zich achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal dat steunt op informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, is niet geschonden.

Wat de ingeroepen schending betreft van artikel 57/6, “voorlaatste alinea” wordt vastgesteld dat dit niet bestaat.

Het blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 17 februari 2010 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV x / IV en RvV x / IV worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep ingediend bij verzoekschrift van 30 maart 2011 en gekend bij de Raad onder dossiernummer RvV x, wordt verworpen.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE